

Nestoria

Een JT-mysterie

Colofon

ISBN: 978 94 6365 786 0

Eerste druk 2025

© 2025 Walther van Venrooij

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Nestoria

Een JT-mysterie

Walther van Venrooij

*Voor mijn goede vriend Hans,
die mij leerde te relativeren.*

Dankwoord

Ik ben opnieuw grote dank verschuldigd aan mw. G. Peek-Ijsselmuiden, die zo vriendelijk was het manuscript van dit boek kritisch door te lezen.

Voorwoord

Dit is het 10de boek van de JT (Joost Ternate) serie. Hoewel elk JT-boek als een onafhankelijk verhaal te lezen is, kan ik mij voorstellen dat sommige lezers meer achtergrondinformatie over de hoofdpersonen (Joost Ternate, Henk en Theo Zwijnbergen) zouden willen hebben. Dat is mogelijk. In mijn vorige boek, *JT-9: De Alzheimer Doorbraak*, wordt deze informatie gegeven in het Voorwoord. Maar zoals hierboven aangegeven: deze info is niet noodzakelijk om het JT10-verhaal te kunnen appreciëren.

Hoofdstuk 1

Een onverwacht bezoek

De voordeurbel ging slechts eenmaal over. Hermien van Kleef keek op haar horloge. Tien minuten voor acht. Bezoek, wat vervelend nu, want ze wilde net het nieuws op de televisie aanzetten. Ze hees zich uit haar stoel en liep, in zichzelf mopperend, naar de deur. Die opende ze op een kier, maar gelukkig kende ze de persoon die voor de deur te wachten stond. “Wat gezellig dat je mij komt opzoeken,” zei ze, haar ongenoegen over dit onverwachte bezoek verbergend. Ze deed de deur los van het haakje en gooide hem verder open. De bezoeker stapte naar binnen. “Dag Hermien, ik kon helaas niet op je feestje komen, maar wilde je toch alsnog feliciteren met je 65ste verjaardag. Ik blijf niet lang hoor. Ik heb een doosje met lekkere muffins meegebracht, er een chocoladelaaagje overheen gedaan en ga nu lekker, samen met jou, zo’n dingetje op jouw gezondheid opeten. Is dat geen goed idee?”

“Wat lief van je. Voor een muffin met chocola kun je altijd bij mij aankloppen. Wil je een kopje thee?”

“Nee hoor, ik moet eigenlijk naar huis want mijn dag is lang

genoeg geweest.” De voordeur ging dicht, de bezoeker gaf het cadeautje aan de jarige en keek belangstellend toe hoe die de verpakking verwijderde. “Nou, dat ziet er lekker uit,” zei Hermien vertederd en keek verlekkerd naar de vier grote bruine muffins die in het doosje zaten. Drie waren bepleisterd met een laagje chocola. “Nou, neem maar,” stelde de bezoeker uitnodigend voor, “die met chocola zijn voor jou, de jarige, bestemd, want ik word er alleen maar dik van. Ik neem die ene zonder chocola.”

“Dat is goed,” antwoordde Hermien gretig. “Wat een verwennerij!” Ze nam voorzichtig een van de chocolademuffins uit de doos en de onverwachte bezoeker nam de muffin zonder chocolade-omhulling. Er werd geproost alsof het een glas wijn was. “Op je gezondheid en nog vele jaren.” Daarna namen ze allebei een hap en begon het gelukzalige genieten. Binnen een paar minuten waren de twee gebakjes opgegeten en kon Hermien weer praten. “Heerlijk zijn die dingen, ik lust er wel pap van. Gelukkig zijn er nog twee over. Bewaar ik voor morgen. Wat jammer zeg, dat je zo vlug weer weg moet.” Ze zei het vriendelijk, maar meende er niet veel van. “Ja, het was vandaag een drukke dag, het spijt me, maar ik kom zeker nog wel een keer langs om bij te kletsen. Dan zal dit doosje wel leeg zijn, denk ik. Tot ziens en nog een fijne avond. Doe geen moeite, ik kom er wel uit.” De bezoeker draaide zich om naar de voordeur, opende die en vertrok nadat de deur weer voorzichtig was gesloten. Hermien was in de kamer blijven staan, keek nog even naar de twee overgebleven delicatessen, beheerste zich, zette het doosje in de koelkast en ging zuchtend weer in haar luie stoel zitten. Ze drukte op de afstandsbediening het knopje van de televisie

in om het nieuws te volgen. Tegen het einde van de nieuwsuitzending voelde ze zich plotseling verschrikkelijk moe en sloot ze haar ogen. Even later sloep ze, met een luide snurk, die de reclame na het nieuws overstemde. Ze merkte niet dat de voordeur langzaam weer open ging.

Hoofdstuk 2

De dagen erna

Op de ochtend van de volgende dag, 8 februari, ontdekte mevrouw Cynthia van Boven, die voor de Thuiszorg eens per week bij haar langs ging, dat Hermien van Kleef was overleden. Ze zat in haar luie stoel voor de televisie, die nog aan stond, en was blijkbaar tijdens het kijken naar de televisie gestorven. Ze belde verschrikt de huisdokter, die beloofde direct langs te komen. Hij bevestigde de onverwachte dood van deze volgens hem gezonde vrouw en belde vervolgens haar twee zonen. Die kwamen direct. Ze begrepen er niets van. Zo vlug en onverwacht kon de dood dus toeslaan. De dokter dacht aan een fatale hartaanval en liet het verder aan de familie over.

Maria Delmer las de overlijdensadvertentie voor een tweede keer en daarna nog eens. Geen twijfel mogelijk, het stond er zwart op wit:

Tot ons groot leedwezen is plotseling in haar slaap overleden:
Hermien Wilhelmina Maria van Kleef,
weduwe van Wim van Kleef, in de leeftijd van 65 jaar.

Daarna de namen van haar twee zonen, Simon en Huub, één schoondochter Mariëlle en één kleinkind Wim, die ze achterliet. Het adres klopte met wat ze wist: Nestoria in de Weezenhof te Nijmegen. Ze was overleden op de 7de februari en de crematie zou in besloten kring plaatshebben.

Ze realiseerde zich dat ze helaas niet hoorde bij die besloten kring. Ze had mevrouw Van Kleef slechts eenmaal ontmoet. Twee weken geleden was ze namelijk op bezoek geweest bij Hermien en toen leek ze kerngezond. De twee vrouwen hadden de hele middag met elkaar gepraat en Maria zou om verschillende redenen dolgraag bij de crematieplechtigheid aanwezig zijn. Ze besloot de heer Simon van Kleef te bellen om te vragen of dat kon. Hij nam vrijwel direct op.

“Goedenavond, mijnheer Van Kleef. Ik ben Maria Delmer en een goede vriendin van uw moeder. Ik las in de krant dat zij plotseling is overleden, terwijl ik twee weken geleden nog bij haar op bezoek was in Nestoria. Toen leek ze mij helemaal in orde. Ik las ook dat ze gecremeerd zal worden in besloten kring. Daar zou ik graag bij zijn. Is dat mogelijk?”

Simon hoorde aan haar stem dat hij te doen had met een vrouw die wist wat ze wilde. Hij kende haar niet, maar twijfelde niet aan haar woorden. “Natuurlijk, mevrouw Delmer, als u daar prijs op stelt. Ik ken u helaas niet, maar mijn moeder had wel meer kennissen en vrienden over wie ze ons niet vertelde. Als u uw emailadres aan mij doorgeeft, dan zal ik u de uitnodiging voor de crematie en de koffietafel daarna sturen. Het afscheid is aanstaande donderdagmorgen om 11.00 uur.”

Ze had haar emailadres gegeven en ze was die donderdag naar de crematie gegaan. Daar had ze de twee zonen gecon-

doleerd en ook kennisgemaakt met de echtgenote van Simon en hun zoontje Wim. Ze kende niemand van het overige gezelschap, voornamelijk bewoners van Nestoria, en voelde zich een vreemde eend in de bijt. Toch was ze blij dat ze afscheid kon nemen van Hermien van Kleef omdat ze die bijzondere band had met de overledene. Bij de koffietafel had een wat jongere oude heer zich naast haar genesteld. Hij stelde zich voor als dr. Peter Klaver en vertelde dat hij een heel oude vriend van Hermien was. Hij had als kind in dezelfde straat gewoond en ze hadden samen dezelfde lagere school en middelbare school bezocht. In de vierde klas van de middelbare school, ze waren toen allebei zeventien, was ze plotseling verdwenen uit zijn leven. Totdat ze elkaar in Nestoria weer hadden ontmoet, allebei inmiddels ruim in de zestig. Hermien was, bekende hij, hoewel ze elkaar veertig jaar niet hadden gezien of geschreven, nooit helemaal uit zijn gedachten geweest en al die jaren een lieve vriendin uit het verleden gebleven. Hij was verrast en gelukkig geweest haar weer te zien in Nestoria en zag het als een beschikking van boven. Nu was ze helaas veel te jong overleden. Maria had zijn verhaal aangehoord, maar niets gezegd. De naam Delmer had geen belletje bij hem laten rinkelen. Ze liet het zo.

Op zijn vraag naar haar relatie met Hermien antwoordde Maria neutraal. Al jaren een goede vriendin, maar meer niet. En nee, ze was niet getrouwd, maar een zelfstandige zakenvrouw uit Malden. “Ik run een apotheek,” had ze hem gezegd. Hij had haar nog eens goed aangekeken en plotseling gezegd: “Ik vind dat u wel wat op Hermien lijkt, moet ik u eerlijk bekennen. Vindt u het leuk om met mij een keer in ons huis Nestoria te eten?” Ze had aarzelend gereageerd,

maar tenslotte haar telefoonnummer en emailadres geven zodat hij een afspraak kon maken. Die Peter Klaver was best een gezellige prater en zo veel afspraken met mannen had ze niet. Hij kon haar misschien ook meer vertellen over Hermien van Kleef, die hij al zo lang kende.

Hoofdstuk 3

Zes weken eerder: Maria Delmer

Maria Delmer schrokte het broodje met kaas naar binnen. Zij, een kordate verschijning van bijna vijftig, type zakenvrouw, had honger en haast. Vroeg in de morgen had haar vader, Loek Delmer, bijna tachtig en bij haar inwonend, een zware hartaanval gekregen. Hij was uit zijn bed gevallen, maar gelukkig had zij de bons gehoord. Ze was gaan kijken en vond hem naast zijn bed, bewusteloos. Geschrokken had ze direct de alarmdienst gebeld en een ambulance had haar vader en haar naar het ziekenhuis gereden. Het zag er somber uit, ook volgens de behandelende arts. Na bijna vijf uur waken, rond elf uur, was ze in het restaurant van het ziekenhuis een broodje gaan eten, met een kopje koffie. De arts had beloofd haar te bellen wanneer haar vader uit zijn coma zou ontwaken, maar op dat telefoontje wilde ze eigenlijk niet wachten. Zo gauw ze haar provisorische ontbijt op had, snelde ze weer terug naar zijn kamer. Ze nam zijn hand weer in de hare, streelde deze en begon te denken. Over een toekomst zonder haar vader, over de zaken die geregeld moesten worden als hij zou sterven. Het was iets over half

één toen ze plotseling iets voelde bewegen. Vader was ontwaakt uit zijn coma. Hij opende zijn ogen en, godswonder, hij keek haar aan met een blik van herkenning. Hij probeerde iets te zeggen en met haar oor tegen zijn gezicht kon ze het verstaan. “Portemonnee,” fluisterde hij. “Briefje. Ik had het je eerder moeten vertellen.” Die paar woorden hadden hem veel moeite gekost. Hij sloot zijn ogen en gleed weer weg in zijn bewusteloosheid. De hartslagmonitor gaf even later aan dat zijn hart ermee opgehouden was. De arts, die direct langs kwam, bevestigde dat de heer Delmer voorgoed was ingeslapen. Ze nam het bericht voor kennisgeving aan, had dit wel verwacht. Ze drukte nog een kus op zijn voorhoofd en leegde toen het laatje van het nachtkastje waarin zijn persoonlijke spullen lagen. Zijn portemonnee lag er niet bij, maar zat waarschijnlijk nog in zijn broek die thuis over de stoel hing.

Het was pas na de crematie, begin januari, dat ze weer aan zijn laatste woorden dacht. Ze haalde de portemonnee uit de achterzak van zijn broek en keek zorgvuldig na wat erin zat. In een zijvakje zat een briefje, beschreven met een ballpoint. Ze vouwde het open en las het. Het was voor vaders doen een vrij lange brief.

‘Lieve Maria, ik moet je iets vertellen wat ik al veel eerder had moeten zeggen, maar niet durfde te doen. Mijn oprechte excuses. Jij bent wel mijn dochter, maar niet de dochter van Ma. Wij hebben je bij je geboorte geadopteerd, nadat ik een scholiere had bezwangerd. Het meisje was zeventien en kon niet voor jou zorgen. Ma kon geen kinderen krijgen en wij besloten daarom jou te adopteren en als ons kind op te voeden. Je hebt ons erg gelukkig gemaakt en Ma en ik hebben nooit spijt gehad van ons besluit.

*Ik heb je echte moeder nooit meer ontmoet, maar heb een jaar geleden voor je uitgezocht waar ze is gebleven, want ik wilde je al eerder over haar en de adoptie vertellen. Je echte moeder heet Hermien Blad, ze was zeventien en zat in de vierde klas van het gymnasium. Een mooi en pienter meisje. Ze had altijd een wazig verliefde blik in haar ogen en viel blijkbaar op oudere mannen. Ook op mij en ik bezweek. Het was wel een schok toen ze mij huilend vertelde dat ze zwanger was. Haar ouders waren natuurlijk furieus, haalden haar direct van school en ze is ergens op de Veluwe in een klooster bevallen. Een abortus zat er, de familie was orthodox katholiek, natuurlijk niet in. Ik heb bij de ouders mijn excuses aangeboden en hun gevraagd het kind te mogen adopteren, in ruil voor het verzwijgen van mijn misstap. Dat kwam hun goed uit. Ook mijn vrouw, Ma bedoel ik, was gelukkig met deze oplossing vanwege haar onvervulbare kinderwens. Ik moet zeggen dat je qua uiterlijk een jongere uitgave van je echte moeder bent. Die moet nu ongeveer 65 zijn. Zij is getrouwd geweest met de heer Van Kleef en heeft ook van hem kinderen gekregen. Ze woont tegenwoordig in een appartementencomplex in Nijmegen dat Nestoria heet. Je moet haar maar eens opzoeken. Het ga je goed, je liefhebbende vader *Loek.*'*

Ze was geschokt door deze onverwachte bekentenis van haar vader. Plotseling had ze er een familie bij. Een familie Van Kleef, waar ze nooit van had gehoord. Het duurde een aantal dagen voordat ze deze nieuwe situatie had verwerkt en tot een besluit was gekomen. Daarna handelde ze snel. Ze stapte in haar auto en reed naar appartementencomplex Nestoria. Op het bord in de hal in het hoofdgebouw kon ze lezen in welk appartement haar moeder woonde. Ze belde aan en Hermien van Kleef had open gedaan. Ze was verbaasd een